

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΦΟΥ

Ενώπιον: Ε. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ – ΠΑΝΑΓΗ, Α.Ε.Δ.

Αρ.Αγωγής: 538/2023

(i – Justice)

Μεταξύ:

1. Φειδίας Λαζάρου
 2. Lamda Mega Secreterial Limited
 3. Αλκίνοος Λαζάρου
 4. Yplaza Nominees Ltd
- Ενάγοντες
- Και

1. Κωνσταντίνος Λαζάρου
 2. Γιαννάκης Π. Λαζάρου
 3. Golden Land Developers
 4. Blue Knight Consulting Limited
 5. YL Trading Limited
 6. Benazia Investments Limited
 7. Aldorst Promotions Ltd
 8. Φιλίππα Θεοδώρου
- Εναγόμενων

Αίτηση ημερ.22.11.2024 για διαγραφή της Έκθεσης Απαίτησης

Ημερομηνία: 21.05.2025

Εμφανίσεις:

Για Αιτητές / Εναγόμενους: κ. Σ. Φασουλιώτης για Χρήστος Πουργουρίδης & Σία Δ.Ε.Π.Ε.

Για Καθ' ών η Αίτηση/Ενάγοντες: κ. Α. Χ. Παπαχαραλάμπους προσωπικά και για κ.κ. Φοίβος, Χρίστος Κληρίδης & Συνεργάτες Δ.Ε.Π.Ε

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Η Αγωγή:

Οι ενάγοντες καταχώρησαν την υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο αγωγή μέσω γενικώς οπισθογραφημένου κλητηρίου εντάλματος και αξιώνουν εναντίον των εναγόμενων 1, 2, 7 και 8 ή και 3, 4, 5 και 6 γενικές και ειδικές αποζημιώσεις για συνομωσία παράνομα και/ή αθέμιτα ή και νόμιμα μέσα και/ή συνομωσία για καταδολίευση των εναγόντων ή και των εναγόμενων 3, 4, 5 και 5 και/ή δόλο και/ή απάτη και/ή δυνάμει των αρχών της επιείκειας και/ή κατά παράβαση των εμπιστευτικών καθηκόντων τους και/ή των καθηκόντων επιμέλειας και/ή λόγω παράβασης εμπιστεύματος και/ή σύμβασης παρακαταθήκης και/ή λόγω αδικαιολόγητου πλουτισμού και/ή ιδιοποίησης και/ή διαφορετικά, ως αποτέλεσμα των οποίων οι ενάγοντες ή και οι εναγόμενοι 3, 4 και 5 υπέστησαν ζημιά. Αξιώνονται επιπλέον γενικές και/ή τιμωρητικές αποζημιώσεις αλλά και απόφαση του Δικαστηρίου για ποσό υπό μορφή αποζημιώσεων ίσο με το σύνολο των ποσών που καταβλήθηκαν, καταβάλλονται και/ή θα καταβληθούν από τους ενάγοντες και/ή από οποιοδήποτε από αυτούς προς έρευνα και/ή ανίχνευση της συνομωσίας και του δόλου και/ή των δόλιων ενεργειών και/ή για την απαιτούμενη συλλογή μαρτυρίας και/ή την επιδίωξη ανακτήσεως των ποσών της ζημιάς που υπέστησαν οι ενάγοντες ή και οι εναγόμενοι 3, 4, 5 και 6 περιλαμβανομένων και των αμοιβών που πληρώθηκαν ή θα πληρωθούν σε επαγγελματίες περιλαμβανομένων δικηγόρων και λογιστών. Τέλος αξιώνονται διατάγματα που να διατάσσουν τους εναγόμενους 1, 2, 7 και 8 ή και 3, 4, 5 και 6 όπως εντός 15 ημερών προσκομίσουν και παραδώσουν στους ενάγοντες μέσω ενόρκου δηλώσεων όλα τα οικονομικά ή και εμπορικά έγγραφα που αφορούν τους εναγόμενους 3, 4, 5 και 6 όπως και πρόσβαση σε στοιχεία που αφορούν εμπορικές συναλλαγές και συμβατικές υποχρεώσεις των εναγόμενων 3, 4, 5 και 6. Ομοίως αξιώνεται διάταγμα για την παρουσίαση ένορκης δήλωσης στην οποία να αποκαλύπτονται όλα τα περιουσιακά στοιχεία που αφορούν τους εναγόμενους περιλαμβανομένων πρωτότυπων ή και αντίγραφων πρακτικών συνεδριών του Διοικητικού Συμβουλίου των εναγόμενων, τραπεζικούς λογαριασμούς για την περίοδο 15/12/15 μέχρι την καταχώρηση της αγωγής.

Αξιώνονται επιπλέον διατάγματα με το οποίο να διατάσσεται ο εναγόμενος 2 ή και η εναγόμενη 8 όπως παραδώσουν σε ένορκη δήλωση όλα τα στοιχεία των τραπεζικών

λογαριασμών των εναγόμενων 3, 4, 5, 6 και 7 εντός δικαιοδοσίας και/ή εκτός, όλες τις αποφάσεις και ψηφίσματα που έλαβαν οι εναγόμενοι 3, 4, 5, 6 και 8 αναφορικά με τη διαχείριση και εκτέλεση των καθηκόντων τους ως γραμματέας και/ή διοικητικός σύμβουλος δια λογαριασμό των εναγόμενων 3, 4, 5, 6 και 7 από την 15/12/15, να κοινοποιήσει όλες τις οδηγίες που έλαβε ως γραμματέας και/ή διοικητικός σύμβουλος εκ μέρους των εναγόμενων 3, 4, 5, 6 και 7, ετήσιες εκθέσεις, μισθολογικές κάρτες των εναγόμενων 2 και 8. Επιζητούνται επιπλέον και άλλα διαλλακτικά διατάγματα για την παράδοση των πιο πάνω εγγράφων και εν τέλει διάταγμα με το οποίο να κηρύττονται άκυρες ως αποτέλεσμα πλαστογραφίας συγκεκριμένες αλλαγές ή κατ' ισχυρισμό αλλαγές αξιωματούχων στο μητρώο του Εφόρου Εταιρειών τις οποίες και αναφέρουν και αιτούνται διορθώσεων στα μητρώα του Εφόρου. Τέλος αξιώνεται η ακύρωση της μεταβίβασης 1000 μετοχών της εναγόμενης 4 από την εναγόμενη 3 στον εναγόμενο 2 λόγω απάτης και/ή συννομωσίας από τους εναγόμενους 1 και 2 και διάταγμα που να διατάσσεται η επανεγγραφή της εναγόμενης 3 στο μητρώο μελών της εναγόμενης 4 ως κατόχου 1000 συνήθων μετοχών. Επίσης διάταγμα κηρύττον ότι ο πραγματικός δικαιούχος του 50% των μετοχών που κατέχει η εναγόμενη 4 στην εναγόμενη 6 είναι ο ενάγων 3 δυνάμει γραπτού εμπιστεύματος ή και λόγω συμφωνίας και αποζημιώσεις εναντίον των εναγόμενων 1 και 2 για δόλια ή και παράνομη υπαρπαγή ποσών ή περιουσιακών στοιχείων των εναγόντων ή και των εναγόμενων 3, 4, 5 και 6. Η αγωγή αναφέρουν ότι είναι και παράγωγη προς όφελος και για λογαριασμό των εναγόμενων 3, 4, 5 και 6.

Με την καταχώρηση της αγωγής οι ενάγοντες προώθησαν ενδιάμεση μονομερή αίτηση με την οποία αξίωσαν προσωρινό διάταγμα δια την απαγόρευση αποξένωσης συγκεκριμένου ακινήτου ιδιοκτησίας της εναγόμενης 5. Ομοίως απαγορευτικό διάταγμα που να απαγορεύει στους εναγόμενους 1 έως και 8 να μεταβιβάσουν, πωλήσουν ή αποξενώσουν καθ' οιονδήποτε τρόπο τις μετοχές ή και μετοχικό κεφάλαιο που κατέχει ο εναγόμενος 2 στην εναγόμενη 4 ως και τις μετοχές που κατέχει η εναγόμενη 4 στην εναγόμενη 5 ή και τις μετοχές της εναγόμενης 3 ως κατέχονται σήμερα από την εναγόμενη 6 ή/και τις μετοχές της εναγόμενης 6 ως κατέχονται σήμερα από την ενάγουσα 4. Επιπλέον διάταγμα διατάττον όλους τους εναγόμενους να παραθέτουν την 1^η ημέρα κάθε μήνα μέχρι την τελική εκδίκαση της αγωγής ένορκη δήλωση που θα αφορά όλες τις συναλλαγές με οιοδήποτε εργοδοτούμενο ή φερόμενο πάροχο υπηρεσιών των

εναγόμενων 3, 4, 5 και 6, τις συμφωνίες, τα περιουσιακά στοιχεία, της περαιτέρω αλλαγές αξιωματούχων, τα μητρώα μελών, όλες τις αποφάσεις και ψηφίσματα και κάθε τραπεζικό λογαριασμό των εναγόμενων 3, 4 5 και 6. Το τότε εκδικάζον Δικαστήριο εξέδωσε μονομερώς διατάγματα ως οι παράγραφοι Α και Β της αίτησης, δηλαδή την απαγόρευση αποξένωσης του ακινήτου και μετοχών και όρισε για επίδοση το αιτητικό Γ ενώ όρισε τα εκδοθέντα διατάγματα επιστρεπτέα και για σκοπούς επίδοσης των. Οι καθ' ύλην αίτηση καταχώρησαν την ένσταση τους τόσο για την οριστικοποίηση των μονομερώς εκδοθέντων διαταγμάτων όσο και την έκδοση όσων ορίστηκαν για επίδοση. Ακολούθησε άλλη ενδιάμεση αίτηση από πλευράς αιτητών για καταχώρηση Σ.Ε.Δ η οποία αφού ακούστηκε απορρίφθηκε με ενδιάμεση απόφαση του Δικαστηρίου. Εν τέλει την 17.06.2024 το Δικαστήριο εξέδωσε απόφαση με την οποία η αίτηση για έκδοση προσωρινών διαταγμάτων και οριστικοποίηση των ήδη εκδοθέντων απορρίφθηκε και τα διατάγματα ακυρώθηκαν.

Η αγωγή σημειώνω καταχωρήθηκε στις 26.06.2023 μέσω γενικώς οπισθογραφημένου κλητηρίου εντάλματος και η Ε/Α καταχωρήθηκε στις 09.02.2024. Στο μεταξύ ακολούθησαν άλλες ενδιάμεσες αιτήσεις ενώ η έκθεση υπεράσπισης δεν έχει καταχωρηθεί μέχρι σήμερα και εκκρεμεί προς εξέταση αίτηση ημερ. 04.12.24 για απόφαση λόγω μη καταχώρησης της και η οποία παρέμεινε σε εκκρεμότητα και προς εξέταση ενόψει της προώθησης αίτησης που αποτελεί και το αντικείμενο της παρούσας απόφασης.

Η ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΑΙΤΗΣΗ:

Με την υπό εξέταση αίτηση οι εναγόμενοι αξιώνουν την έκδοση των κάτωθι διαταγμάτων:

Α. Διάταγμα Διαγραφής της Έκθεσης Απαίτησης στη βάση του ότι αυτή δεν αποκαλύπτει οποιαδήποτε καλή και/ή εύλογη βάση αγωγής και/ή διότι είναι επιπόλαια και ενοχλητική και τείνει να προκαλέσει αχρείαστη ταλαιπωρία και έξοδα.

Β. Διάταγμα με το οποίο να απορρίπτεται η αγωγή με τον πιο πάνω τίτλο και αριθμό με έξοδα υπέρ των εναγόμενων και εναντίον των εναγόντων όπως τούτα θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Γ. Τα έξοδα της παρούσας αίτησης πλέον Φ.Π.Α.

Η αίτηση εδράζεται επί των Διαταγών 27 Θ.3 και Δ.48 ΘΘ 1 – 3 και 9(0) των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, στις συμφυείς εξουσίες, διακριτική ευχέρεια και δικονομία του Δικαστηρίου.

Τα γεγονότα στα οποία βασίζεται η αίτηση προκύπτουν, ως αναφέρεται στο σώμα της, μέσα από το φάκελο του Δικαστηρίου, ειδικά από το περιεχόμενο της Έκθεσης Απαίτησης που καταχώρησαν οι ενάγοντες την 23.01.24 από το οποίο προκύπτει ότι η πιο πάνω αγωγή είναι ταυτόχρονα προσωπική (προς όφελος δηλαδή των εναγόντων) αλλά και παράγωγη (προς όφελος των εναγόμενων 3, 4, 5 και 6) καθώς επίσης ότι με αυτή ζητούνται θεραπείες τόσο υπέρ όσο και εναντίον των εν λόγω εναγόμενων.

Η ΕΝΣΤΑΣΗ:

Από πλευράς των ενάγοντες ως καθ' ών η αίτηση καταχώρησαν την ειδοποίηση περί της πρόθεσης τους να ενστούν στην αίτηση προβάλλοντας συνολικά 17 λόγους. Αυτοί μπορούν να συνοψιστούν στα εξής:

Η αίτηση είναι αβάσιμη, ανυπόστατη, ενοχλητική και δεν έχει οποιαδήποτε βάση. Δεν έχει καταχωρηθεί υπεράσπιση ή άλλο δικόγραφο από πλευράς αιτητών συνεπώς δεν μπορεί να προωθηθεί αίτημα βάση της Δ.27 εφόσον τέτοιο αίτημα μπορεί να αφορά μόνο νομικό θέμα εγειρόμενο από τα δικόγραφα. Η αίτηση επιχειρεί να αποδώσει ευθύνες στους ενάγοντες για το γεγονός ότι η εναντίον τους συνωμοσία, εξ' υπαιτιότητα των εναγόμενων, ήτο περίπλοκη και αφορούσε πολλά γεγονότα και ζημίωσε ενάγοντες και εκ εναγόμενων εταιρειών. Οι εναγόμενοι κατά συρροή αρνούνται να τοποθετηθούν επί της ουσίας της αγωγής επικαλούμενοι ή ακολουθώντας τυπολατρικές προσεγγίσεις. Η αίτηση βασίζεται στην **GABOV V. BAKADRI LIMITED κ.α. Πολ. Έφεση Ε148/2020, ημερ.20.12.2021** και την εν αυτήν αναφερόμενης **Χρίστου ν. Σμιρνιού κ.α (2013) 1 Α.Α.Δ. 1210** που δεν αποτελεί δεσμευτικό προηγούμενο αλλά παρατηρήσεις λεχθέντες εν παρόδω – obiter. Δεν υπάρχει απόφαση επί θέματος έγερσης αγωγής προσωπικής σε συνδυασμό με παράγωγη αγωγή η οποία να απαγορεύει τούτο ως θέμα αρχής. Αμφότερες οι αποφάσεις αυτές αφορούσαν άλλα ζητήματα και όχι το ζήτημα συνδυασμού προσωπικής αξίωσης μετόχου με αξίωση στα πλαίσια παράγωγης αγωγής. Η απόφαση GABOR απλά

παραπέμπει σε αναφορά του πρωτόδικου Δικαστηρίου την οποία παραμέρισε το Ανώτατο Δικαστήριο χωρίς σχόλιο ή ενασχόληση με την αναφορά στο θέμα παράγωγης αγωγής και συνδυασμό της με προσωπική αξίωση μετόχου. Ακόμα και το πρωτόδικο Δικαστήριο στην εν λόγω περίπτωση δεν ασχολήθηκε με συνδυασμό αξιώσεων αλλά με αξίωση που το ίδιο έκρινε ότι ήταν προς όφελος εταιρειών και όχι προσωπική άρα έπρεπε να εγερθεί ως παράγωγη κάτι διαφορετικό από αξίωση που συνδυάζει και τα 2. Η δε απόφαση στην **Σμιρνιός** αφορούσε αγωγή του εφεσείοντα η οποία κατά τον ίδιο ήταν παράγωγή πλην όμως δεν περιλάμβανε ως διάδικο την εταιρεία προς όφελος της οποίας και κατ' ισχυρισμό είχε εγερθεί. Σε κάθε περίπτωση η ρηθείσα εν παρόδω αναφορά στηρίζεται στην αγγλική νομολογία ή και νομοθεσία και δη στην αγγλική **Stroud v. Lawson [1898] 2 QB 44** ως αναφέρεται στην **Σμιρνιός**. Η απόφαση όμως αυτή δεν επιβάλλει απαγόρευση δίχως άλλο στην προώθηση συνδυαστικής αξίωσης αλλά αποφάσισε ότι ένας μέτοχος δεν μπορεί να συνδυάζει προσωπική αγωγή με παράγωγη εφόσον οι εν λόγω αξιώσεις δεν πηγάζουν από τις ίδιες συναλλαγές ή και γεγονότα. Η πιο πρόσφατη αγγλική νομολογία και συγγράμματα επιβεβαιώνουν απόλυτα ότι δεν υφίσταται τέτοια απαγόρευση ως θέμα αρχής. Η αίτηση στερείται βάσης και είναι απορριπτέα και ως αντισυνταγματική εφόσον καλεί το Δικαστήριο να επιβάλει περιορισμό στην άσκηση του δικαιώματος εκ του άρθρου 30 του Συντάγματος. Ακόμα και εάν υπάρχει η οιαδήποτε σύγχυση εκ των παρακλητικών δεν μπορεί αυτή να έχει την όποια ουσιαστική συνέπεια. Ακόμα και εάν ήθελε κριθεί ότι η αίτηση έχει την όποια βάση δεν μπορεί να απολήξει στην δραστικότερη των καταλήξεων ήτοι σε απόρριψη πλην της διακήρυξης ότι όλες οι αξιώσεις μπορούν να προωθηθούν ως προσωπικές που ως επί το πλείστο είναι τέτοιες. Η αίτηση δεν εγέρθηκε μέσα στα νομικά πλαίσια και/ή πνεύμα της νομοθεσίας και του νόμου, έχει σκοπό να πλήξει τα συμφέροντα και δικαιώματα των εναγόντων και γίνεται προς επιδίωξη αλλότριων σκοπών. Υπάρχει κατάχρηση της διαδικασίας και η αίτηση παραβιάζει τις αρχές της φυσικής δικαιοσύνης.

Η ένσταση συνοδεύεται από την ένορκη δήλωση του ενάγοντα 3 και ο οποίος αναφέρει ότι είναι δεόντως εξουσιοδοτημένος να προβεί σε μαρτυρία. Αναφέρει ότι ο ενάγων 1 είναι πατέρας του και ο δια εμπιστεύματος εκπρόσωπος του εφόσον κατείχε κατά πάντα ουσιώδη χρόνο μέχρι τις παράνομες πράξεις των εναγόμενων τις μετοχές και δικαιώματα του στις εναγόμενες 3, 4,5 και 6.

Υιοθετούνται καταρχήν και επαναλαμβάνονται οι λόγοι της ένστασης. Σε ότι αφορά το νομικό ζήτημα του συνδυασμού προσωπικής αξίωσης στα πλαίσια παράγωγης αγωγής αναφέρει ότι κρίθηκε ήδη εμμέσως με προηγούμενη απόφαση του Δικαστηρίου και προς τούτο υιοθετεί και τα όσα ανέφερε στην Ε/Δ του ημερ. 14.3.24. Αποτελεί θέση του ότι με την αγωγή θέτει αφενός για τη χρήση πλαστογραφίας μέσω της οποίας υπαρπάχθηκαν και κατακρατούνται οι μετοχές του ενώ δέχονται οι εναγόμενοι 1 και 2 ότι τις δικαιούνται δεν τους τις επιστρέφουν και αφετέρου εγείρει παράπονο για τις ζημιές που προκάλεσαν οι εναγόμενοι 1, 2 και 8 στις εταιρείες. Δηλαδή με την ίδια πράξη και ενέργεια προκάλεσαν ζημιές και στους ενάγοντες και στις ίδιες τις εναγόμενες εταιρείες. Αυτή είναι η ουσία της υπόθεσης του και εάν ήθελε κριθεί ότι η παρούσα δεν είναι η αρμόζουσα για συνδυασμό αξιώσεων τότε είναι πρόθυμος να αποσύρει τις αξιώσεις της παράγωγης αγωγής άνευ βλάβης.

Σε ότι αφορά δε τη φύση των αξιώσεων ισχυρίζεται ότι οι θεραπείες α, β και γ αφορούν αποζημιώσεις που μπορεί να εκληφθεί ότι είναι και προς και εναντίον των εμπλεκόμενων εταιρειών τούτο όμως έχει λόγο και δεν γίνεται άσκοπα ούτε για να προκαλέσει σύγχυση. Ο λόγος είναι η συνωμοτική δράση των εναγόμενων 1, 2 και 8 που χρησιμοποιούσαν ως οχήματα της συνωμοσίας των τις εναγόμενες εταιρείες. Συνεπώς η αξίωση εγείρεται κατά διαζευκτικό τρόπο όπως επιτρέπεται είτε κατά ή και προς όφελος αναλόγως της κρίσης του Δικαστηρίου των εταιρειών. Τα περιστατικά είναι ιδιαίτερα, ήτοι από το 2015 και κρυφίως μέσω πλαστογραφίας γίνονταν όλες οι ενέργειες εναντίον του ενόρκως δηλούντα και των εταιρειών. Με αφετηρία την πλαστογραφία του 2015 από τους εναγόμενους 1 και 2 έγινε σωρεία πράξεων που προκάλεσαν ζημιά και δημιουργούν την ίδια αιτία αγωγής.

Οι θεραπείες τώρα δ έως και ι αφορούν διατακτικά αποκάλυψης και απόδοσης λογαριασμών που καμία σύγχυση προκαλούν ενώ οι θεραπείες κ έως και ο είναι καθαρά προσωπικές αξιώσεις και δη αξιώσεις ακύρωσης όλων των πράξεων, μεταβιβάσεων κ.ο.κ που έγιναν με την πλαστογραφία της υπογραφής του πατέρα του – ενάγοντα 1. Η θεραπεία δε π αγορά καθαρά τους εναγόμενους 1 και 2. Η θεραπεία ρ είναι διακηρυκτική ότι η παρούσα αγωγή είναι και παράγωγη που όντως είναι ήτοι έχει διπλή φύση. Η μόνη δυνατή κατάληξη και τούτο άνευ βλάβης της ένστασης, της παρούσας αίτησης θα ήταν

όπως οι θεραπείες α, β και γ καταστούν μόνο προς όφελος των εναγόντων αντί των εμπλεκόμενων εταιρειών.

ΑΚΡΟΑΣΗ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ:

Η ακρόαση της αίτησης διεξήχθη στη βάση της μαρτυρίας που συνοδεύει αίτηση και ένσταση αντίστοιχα και με γραπτές αγορεύσεις των ευπαιδευτών συνηγόρων των διαδίκων. Τα όσα έχουν αναφέρει σε αυτές και η νομολογία στην οποία με παρέπεμψαν έχουν δεόντως μελετηθεί και αναφορά θα γίνει κατωτέρω όπου τούτο κριθεί απαραίτητο.

ΝΟΜΙΚΗ ΠΤΥΧΗ:

Η αίτηση εδράζεται επί της Δ. 27 θ.3 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας που προνοούν τα κάτωθι:

«Δ.27

3. The Court may order any pleading to be struck out on the ground that it discloses no reasonable cause of action or answer, and in any such case or in case of the action or defence being shown by the pleadings to be frivolous or vexatious, the Court may order the action to be stayed or dismissed, or judgment to be entered accordingly as may be just.».

Στην υπόθεση **Σιακόλας v. Federal Bank of Lebanon**, (1998) 1(Γ) 1338, έτυχαν ερμηνείας τόσο η Δ.19 θ.26 όσο και η Δ.27 θ.3. Διευκρινίστηκε ότι η Δ.19 θ.26 περιορίζεται στη διαγραφή μέρους των δικογράφων και όχι ολόκληρης της αγωγής, κάτι που δύναται να αποτελεί αντικείμενο αίτησης με βάση την Δ.27 θ.3.

Κύριος επομένως σκοπός της Δ.19 θ.26 είναι η συμμόρφωση με τους κανόνες σύνταξης των δικογράφων και όχι η εξέταση της εγκυρότητας του δικογράφου ή της αγωγής. ζήτημα που καλύπτει η Δ.27 θ.3 (βλέπε σχετικά την απόφαση στην **Cyber Group Ltd v. Χαραλαμπίδη κ.α. (2004) 1(Γ) ΑΑΔ 1852**).

Με βάση σωρεία νομολογίας έχει διατυπωθεί η αρχή ότι η διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου για διαγραφή, είτε επί μέρους ισχυρισμών που περιέχονται σε ένα δικόγραφο, είτε του ίδιου του δικογράφου, θα πρέπει, ως δραστικό μέτρο που είναι, να

ασκεύεται με εξαιρετική φειδώ, αφού αποτελεί εκτροπή από τα συνηθισμένα πλαίσια του αντιπαραθετικού συστήματος.

Η Δ.27 Θ.3 είναι ταυτόσημη με την Ο.25 r.3 των παλαιών Αγγλικών Θεσμών. Το εύρος της και οι αρχές εφαρμογής της, από τα Δικαστήρια, αναλύονται στις σελ. 574 και 575 του **Annual Practice 1958** όπου αναφέρονται τα εξής:

« It is only in plain and obvious cases that recourse should be had to the summary process under this Rule. The powers conferred by r.4 will only be exercised where the case is beyond doubt. The Court must be satisfied that there is no reasonable cause of action. A pleading will not be struck out under this Rule "unless it is not only demurrable but something worse than demurrable". So long as the Statement of Claim or the particulars disclose some cause of action, or raise some question fit to be decided by a Judge, the mere fact that the case is weak, and not likely to succeed, is no ground for striking it out. And where the Statement of Claim in its present form discloses no cause of action because some material averment has been omitted, the Court, while striking out the pleading, will not dismiss the action, but give the plaintiff leave to amend.».

Η **Δ.27** παρέχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα ελέγχου των δικογράφων, ως επίσης και εξουσία, με συνοπτική διαδικασία, να αναστέλλει ή να απορρίπτει αγωγή όπου το δικόγραφο δεν αποκαλύπτει εύλογη αιτία αγωγής (βλέπε σχετικά την **Mavromoustaki v. Yeroudes (1965) 1 C.L.R.176**, και την **Μιχαήλ Σάουρου κ.α ν. Μαρίας Κωνσταντίνου Φιλλίπου (2012) 1 Α.Α.Δ. 2141**).

Σκοπός της Δ. 27 είναι η εξοικονόμηση χρόνου και δαπάνης (βλ. **Hambou v. Thoma (1987) 1 C.L.R.370**).

Αυτό που εν προκειμένω ισχυρίζονται οι αιτητές, είναι ότι, στη βάση αρχών που ως θέτουν καθιερώθηκαν από αγγλική απόφαση και υιοθετήθηκαν από την Κυπριακή Νομολογία, η αγωγή ως καταχωρήθηκε, έχουσα διπλή ιδιότητα, ήτοι παράγωγης και προσωπικής ταυτόχρονα, προσκρούει σε κανόνες και δεν δύναται να αφεθεί να προχωρήσει καθότι αποκλείεται η συνύπαρξη των δύο ιδιοτήτων.

Προτού προχωρήσω να παραθέσω το νομικό αυτό σκέλος της συνύπαρξης παράγωγης αγωγής με προσωπική αξίωση αναφέρω ότι η φύση της αγωγής ως έχουσας διπλή ιδιότητα δεν αποτελεί αμφισβητούμενο ζήτημα. Στην ίδια την Ε/Α γίνεται αναφορά ότι η αγωγή σύμφωνα με την Ε/Α είναι και παράγωγη προς όφελος των εναγόμενων εταιρειών 3, 4, 5 και 6 και προσωπική με βάση τις αξιώσεις προς όφελος των εναγόντων.

Παράγωγη και Προσωπική Αγωγή:

Βασικός πυλώνας επί του οποίου εδράζεται η αίτηση αποτελεί η απόφαση **XXX XXX GABOV v. BAKADRI LIMITED κ.α, ECLI:CY:AD:2021: A572, Πολ. Έφ. Ε148/2020, ημερ. 20/12/2021.**

Το πρωτόδικο Δικαστήριο στην ανωτέρω υπόθεση αντιμετώπισε ενδιάμεση αίτηση. Οι ενάγοντες στην αγωγή, 2 φυσικά πρόσωπα, ισχυρίστηκαν παραβίαση σύμβασης ενεχυρίασης μετοχών από την πλευρά της εναγόμενης 9 - τράπεζας, προβάλλοντας τη θέση ότι η εναγόμενη τράπεζα - δανείστρια-πιστωτής, ενεργώντας ανέντιμα, καταπιεστικά και κατά τρόπο ζημιογόνο για τα συμφέροντα των εναγόντων και σε συνωμοσία με τους υπόλοιπους εναγόμενους, εξαπάτησε τους ενάγοντες, θέτοντας σε εφαρμογή δόλιο σχέδιο και καταφέροντας παράνομα να αποξενώσει 999 μετοχές του ενάγοντα 1 στην εναγόμενη 1 εταιρεία (εταιρεία μέσω της οποίας έλεγχε ο ενάγων 1 την εναγόμενη 3 εταιρεία), οδηγώντας στην καταστροφή τον ενάγοντα 1 και την εναγόμενη 3 εταιρεία η οποία περιήλθε σε καθεστώς εκκαθάρισης, αλλά και οδήγησε σε απώλειες τον ενάγοντα 2, έναν από τους πιστωτές της εναγόμενης 3 εταιρείας. Της καταχώρησης της αγωγής ακολούθησε η προώθηση αίτησης για έκδοση σωρείας διαταγμάτων. Μέρος των εναγόμενων προώθησαν ενστάσεις στην αίτηση και αυτή οδηγήθηκε σε ακρόαση. Αντικείμενο της έφεσης αποτέλεσε η κρίση του πρωτόδικου Δικαστηρίου να απορρίψει την αίτηση. Ένα από τα ζητήματα που τέθηκαν με τις ενστάσεις ήταν και η νομιμοποίηση των εναγόντων 1 και 2 να προωθούν την αγωγή. Το πρωτόδικο Δικαστήριο πριν το στάδιο εξέτασης των προϋποθέσεων του άρθρου 32 του Ν. 14/60 ασχολήθηκε με το ζήτημα της νομιμοποίησης ενός εκ των εναγόντων να προωθεί τη δικαστική διαδικασία. Ενόψει του καθεστώτος πτώχευσης υπό το οποίο τελούσε ο ενάγων 1, με βάση τη ρωσική νομοθεσία και στην απουσία μαρτυρίας για τις συνέπειες του καθεστώτος αυτού με βάση το ρωσικό

δίκαιο, το Δικαστήριο εφάρμοσε τις πρόνοιες του Κεφ. 5 άρθρο 9 καταλήγοντας ότι «Καμία μαρτυρία δεν έχει τεθεί υπόψη του Δικαστηρίου ή οποιοδήποτε άλλο στοιχείο το οποίο να καταδεικνύει ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση ο πτωχεύσας ενάγων 1 έχει εξασφαλίσει οποιαδήποτε εξουσιοδότηση από Επίσημο Παραλήπτη ή άλλο διαχειριστή για τη δρομολόγηση της υπό συζήτηση αγωγής ή έχει εξασφαλίσει την άδεια του Δικαστηρίου προς τούτο. Αναπόδραστη είναι η κατάληξη ότι ο τελευταίος δεν νομιμοποιείται να προωθή την επίδικη αγωγή και συνακόλουθα την υπό συζήτηση αίτηση.»

Ακολούθως της πιο πάνω κατάληξης προχώρησε αναφέροντας ότι το ζήτημα της νομιμοποίησης των εναγόντων να προωθήσουν την αγωγή δεν εξαντλείται στην πιο πάνω τοποθέτηση. Έκρινε ότι ήταν φανερό τόσο από την Ε/Δ της αίτησης αλλά και την Ε/Α ότι οι ενάγοντες διεκδικούσαν αποζημιώσεις για ζημιές τις οποίες, αφενός έχουν υποστεί εταιρείες στις οποίες οι ίδιοι είχαν συμφέρον (ο μεν ενάγων αρ.1 ως μέτοχος, ο δε ενάγων αρ. 2 ως πιστωτής εταιρείας), και αφετέρου οι ίδιοι προσωπικά, έχοντας υποστεί ζημιές στο προσωπικό τους συμφέρον επί του ενεργητικού και στην εναπομείνασα περιουσία της εταιρείας. Κατέληξε η πιο πάνω αναφορά ότι στην «υπό συζήτηση περίπτωση, οι ενάγοντες, μέτοχος ο πρώτος και πιστωτής εταιρείας ο δεύτερος, δεν είναι δυνατό να διεκδικούν υπό την προσωπική τους ιδιότητα, αποζημιώσεις για ζημιές που ως ισχυρίζονται υπέστησαν οι εταιρείες με τις οποίες κατά τον πιο πάνω τρόπο σχετίζονται. Είναι γεγονός ότι μέτοχος, υπό προϋποθέσεις, έχει την δυνατότητα έγερσης και προώθησης παράγωγης αγωγής. (βλ. **Foss v. Harbottle** (1843) 67 E.R. 189, **Πιριλλής κ.α. v. Κουή** (2004) [1\(A\) A.A.Δ. 136](#) και **Mammous κ.α. v. Willstrop κ.α.** (2012) [1\(A\) A.A.Δ. 90](#)). Ως άλλωστε ξεκάθαρα έχει υποδειχθεί στην υπόθεση **Χρίστου v. Σμινιού κ.ά.** (2013) [1 A.A.Δ. 1210](#): «Θα πρέπει να λεχθεί ότι σε παράγωγή αγωγή δεν μπορεί να συνδυαστεί η αξίωση προς όφελος του ίδιου του ενάγοντα (μετόχου ή μειοψηφίας, ανάλογα).». Η υπό συζήτηση όμως αγωγή, ρητά διακηρύσσεται από την πλευρά των εναγόντων-αιτητών ότι αποτελεί προσωπική αγωγή...».

Η πρωτόδικη κατάληξη ήταν ότι:

«Στο βαθμό που οι απαιτήσεις των εναγόντων - όπως αυτές επεξηγούνται και προωθούνται στην πολυσέλιδη ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την αίτησή τους αλλά και στην Έκθεση Απαίτησης που στο μεσοδιάστημα καταχωρήθηκε - αφορούν αποκατάσταση ζημιών που κατ' ισχυρισμό υπέστησαν οι εμπλεκόμενες και συνδεδεμένες με τους ίδιους εταιρείες κατά τον τρόπο που εξηγούν, είναι προφανές ότι δικαίωμα προώθησης αυτών των αξιώσεων έχουν οι εμπλεκόμενες εταιρείες και όχι οι ίδιοι οι ενάγοντες. Αντίθετα, στην έκταση που τουλάχιστον από τον ενάγων αρ.2, επιζητείται αποκατάσταση και αποζημιώσεις σε προσωπικό επίπεδο, για λόγους που ως προκρίνεται έχουν να κάνουν με υποχρεώσεις έναντι του ιδίου, ως έχοντα στη βάση της αρχής του equity of redemption, προσωπικό συμφέρον στο ενεργητικό και την περιουσία της εταιρείας, ο τελευταίος δεν φαίνεται να στερείται νομιμοποίησης στην προώθηση της.

Η ως άνω κατάληξη, από μόνη της, σφραγίζει την τύχη όχι μόνο της υπό εξέταση αίτησης αλλά ολόκληρης της υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο αγωγής, σε σχέση με τον ενάγοντα αρ.1. Εξακολουθεί να απασχολεί το δικαιολογημένο ή μη της υπό συζήτηση αίτησης σε σχέση με τον ενάγοντα αρ.2.»

Σημειώνεται ότι ακολούθησε η εξέταση των προϋποθέσεων του άρθρου 32 σε σχέση με τον ενάγοντα 2.

Με την έφεση προωθήθηκαν 2 λόγοι που άπτονταν της κατάληξης εφαρμογής του Κεφ.5 άρθρο 9 ενώ ο ενάγων 1 τελούσε υπό πτώχευση με βάση το ρωσικό δίκαιο και την καθυστέρηση στην έκδοση της απόφασης.

Το Εφετείο ανατρέποντας την πρωτόδικη κρίση έκρινε ότι η κατάληξη του Δικαστηρίου ότι κατά κοινό έδαφος ο ενάγων 1 τελούσε υπό καθεστώς πτώχευσης ήταν λανθασμένο και ειδικότερα δεν προέκυπτε ως κοινό έδαφος «η υπό αναφοράν πτωχευτική διαδικασία εν σχέσει προς τον Εφεσεύοντα κατά το Ρωσικό Δίκαιο, το οποίο, συν τοις άλλοις (για ό,τι αφορά στην ενδιάμεση αίτηση που τώρα εξετάζεται), παρέμεινε και αναπόδεικτο και ασυσχέτιστο προς ό,τι συγκεκριμένως ενδιαφέρει, και ιδίως, αλλά όχι μόνον, ως προς το νόημα και τις όποιες συνέπειες επιφέρει (ή θα μπορούσε να επιφέρει) το εφαρμοζόμενο Ρωσικό Δίκαιο σε όσους πτωχεύουν ή τελούν εν γένει υπό πτωχευτική διαδικασία στη

χώρα εκείνη ώστε να κριθεί ως γεγονός και η εννοιολογική συνάρτηση της παρουσιαζόμενης πτώχευσης του Εφεσείοντα με το **Κεφ.5..»**.

Προχώρησε όμως το εφετείο και στην κάτωθι αναφορά που αποτελεί και το ζήτημα της παρούσας:

«Υπάρχει και κάτι άλλο.

Απότοκο και τούτο της αξιολόγησης στο ενδιάμεσο στάδιο.

Αυτό, αφορά στον τρόπο με τον οποίο το Πρωτόδικο Δικαστήριο προσέγγισε και μια άλλη έκφανση της νομιμοποίησης (ούτω καλουμένης), του Εφεσείοντα ως ενάγοντα, τονίζοντας ότι από τα γεγονότα και τη φύση των αξιώσεων στην αγωγή, τούτος δεν μπορούσε να διεκδικεί υπό την προσωπική του ιδιότητα αποζημιώσεις για ζημιές που «. υπέστησαν οι εταιρείες με τις οποίες κατά τον πιο πάνω τρόπο σχετίζονται. Είναι γεγονός ότι μέτοχος, υπό προϋποθέσεις, έχει την δυνατότητα έγερσης και προώθησης παράγωγης αγωγής. (βλ. Foss v. Harbottle (1843) 67 E.R. 189, Πιριλλής κ.α. ν. Κουή (2004) [1\(A\) A.A.Δ. 136](#) και Mammous κ.α. ν. Willstrop κ.α. (2012) [1\(A\) A.A.Δ. 90](#)). Ως άλλωστε ξεκάθαρα έχει υποδειχθεί στην υπόθεση Χρίστου ν. Σμινιού κ.ά. (2013) [1 A.A.Δ. 1210](#) : «Θα πρέπει να λεχθεί ότι σε παράγωγή αγωγή δεν μπορεί να συνδυαστεί η αξίωση προς όφελος του ίδιου του ενάγοντα (μετόχου ή μειοψηφίας, ανάλογα).». Η υπό συζήτηση όμως αγωγή, ρητά διακηρύσσεται από την πλευρά των εναγόντων-αιτητών ότι αποτελεί προσωπική αγωγή (παράγραφος 7 της ένορκης δήλωσης Gabon .», περαίνοντας πως:

«.....Στο βαθμό που οι απαιτήσεις των εναγόντων - όπως αυτές επεξηγούνται και προωθούνται στην πολυσέλιδη ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την αίτησή τους αλλά και στην Έκθεση Απαίτησης που στο μεσοδιάστημα καταχωρήθηκε - αφορούν αποκατάσταση ζημιών που κατ' ισχυρισμό υπέστησαν οι εμπλεκόμενες και συνδεδεμένες με τους ίδιους εταιρείες κατά τον τρόπο που εξηγούν, είναι προφανές ότι δικαίωμα προώθησης αυτών των αξιώσεων έχουν οι εμπλεκόμενες εταιρείες και όχι οι ίδιοι οι ενάγοντες. Αντίθετα, στην έκταση που τουλάχιστον από τον ενάγων αρ.2, επιζητείται αποκατάσταση και αποζημιώσεις σε προσωπικό επίπεδο, για λόγους που ως προκρίνεται έχουν να κάνουν με υποχρεώσεις έναντι του ίδιου, ως έχοντα στη βάση της αρχής του equity of redemption, προσωπικό συμφέρον στο ενεργητικό και την περιουσία της εταιρείας, ο τελευταίος δεν φαίνεται να στερείται νομιμοποίησης στην προώθηση της.
.....».

Δεν απαιτείται ιδιαίτερη εντύπωση για να επιρρωθεί παραπάνω η θέση του Εφεσείοντα πως, όντως, υπήρξε πρωτοδίκως αξιολόγηση μαρτυρίας και εκδοχών αλλά και κατάληξη επί δυσεπίλυτων νομικών ζητημάτων, στο πλέον απρόσφορο, υπό τα δεδομένα, ενδιάμεσο στάδιο της διαδικασίας.»

(ο τονισμός και έμφαση στην ανωτέρω αναφορά του Ανωτάτου Δικαστηρίου είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

Προκύπτει επομένως και είναι θεωρώ ευκόλως αντιληπτό ότι στην *Gabon* το Ανώτατο Δικαστήριο δεν ασχολήθηκε με το ζήτημα της συνύπαρξης των δύο ειδών αγωγής, ήτοι παράγωγης και προσωπικής, σε μια αλλά αυτό που κρίθηκε, και τούτο στη βάση αναφοράς πέραν των λόγων έφεσης, ήταν ότι η ενασχόληση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, στο πρώιμο στάδιο της αίτησης για έκδοση διαταγμάτων, με αξιολόγηση της μαρτυρίας και κατάληξη επί δυσεπίλυτων νομικών ζητημάτων δεν ήταν επιτρεπτή.

Αυτό που έχει σημασία να εξεταστεί εν προκειμένω είναι η απόφαση στην υπόθεση **Χρίστου ν. Μηλλιού (2013) 1 Α.Α.Δ 1210**. Ο ενάγων καταχώρησε αγωγή εκ μέρους της εναγόμενης 3 για προστασία των συμφερόντων της. Ο ίδιος την αποκάλεσε παράγωγη και/ή εκπροσωπευτική αγωγή. Η αγωγή στρεφόταν εναντίον της εναγόμενης 1 η οποία μαζί με τον εφεσείοντα ήταν οι δυο μοναδικοί μέτοχοι της εναγόμενης 3 με ίσο μερίδιο. Εναγόμενος 2 ήταν ο σύζυγος της εναγόμενης 1 και γραμματέας της εναγόμενης 3. Η εκδοχή του ενάγοντα ήταν ότι η εναγόμενη 3 σε υποστατικό και με δυο αγορασθέντα υπό των μετόχων μηχανήματα πρόσφερε υπηρεσίες αισθητικής υπό τον πλήρη έλεγχο των εναγόμενων 1 και 2. Ο ενάγων είχε υποψίες ότι από το 2001 ότι δεν καταγράφονταν όλα τα έσοδα της και προέβη σε έλεγχο των εσόδων της. Ισχυρίστηκε ότι από τις άνομες ενέργειες των εναγόμενων 1 και 2, οι οποίοι εν τω μεταξύ δημιούργησαν άτυπο συνεταιρισμό και οικειοποιήθηκαν τις εργασίες της εναγόμενης 3, προκάλεσαν και προκαλούν στην τελευταία ζημιές ύψους £400.000 ενώ ποσό £270.000 υπεξαιρέθηκε από το ταμείο της. Η αξίωση του ενάγοντα προς όφελος της εναγόμενης 3 ήταν για δηλωτικά διατάγματα, αποζημιώσεις και απόδοση ενόρκως λογαριασμού για τις δραστηριότητες της εταιρείας αλλά και απόδοση όλων των κερδών προς όφελος της εναγόμενης 3. Αντίθετη

ήταν η εκδοχή των εναγόμενων 1 και 2. Η αγωγή απορρίφθηκε με το πρωτόδικο Δικαστήριο να αναφέρει τα εξής:

«Το μόνο λογικό συμπέρασμα που μπορεί να εξαχθεί στην κρινόμενη περίπτωση περιοριζόμενη στις ράγες της δικογραφίας και την υφή της απαίτησης ως παράγωγης αγωγής είναι ότι κανένα ικανοποιητικό έρεισμα μαρτυρίας δεν προσφέρθηκε ώστε να πεισθεί το Δικαστήριο για το πλαίσιο της εργασίας της εταιρείας αφού η οριοθέτηση των πεδίων δράσης της είναι συγκεχυμένη με την εμβέλεια δράσης του προσωπικού συνεταιρισμού των διαδίκων ως φυσικών προσώπων. Η σύγχυση είναι εγγενής από την αφετηρία της σχέσης των διαδίκων και τίποτε από τα προβληθέντα εκ της μαρτυρίας δεν παρέχει έρεισμα στέρεων ευρημάτων.

Αυτό είναι καταλυτικό για την κατάληξη της σε μια αγωγή τέτοιας φύσης στην οποία το ζητούμενο είναι επαναλαμβάνω, η προστασία της ιδίας της εταιρείας από επιλήψιμες πράξεις και η απόδειξη οικειοποίησης περιουσιακών της στοιχείων. Κάτι που εν προκειμένω δεν αποδείχθηκε, (βλέπετε για την φύση της αγωγής ως παράγωγης το σύγγραμμα *Halsbury's Laws of England*, 3η έκδοση, Vol. 6, σελ. 444 κ.επ., **Nurcombe v. Nurcombe and another (1985) All E.R. σελ. 65, Πιρίλλης κ.ά. v. Κούη (2004) 1 A.A.Δ. 136**).»

Κατ' έφεση έγινε μια λεπτομερής αναφορά στην έννοια της παράγωγης αγωγής ως η αγωγή που εγείρεται από ένα μέτοχο και βασίζεται σε αιτία αγωγής που έχει η εταιρεία, σε αντιπαράθεση με αιτία αγωγής που ανήκει στον μέτοχο αλλά και στον κανόνα του Κοινού Δικαίου, που τέθηκε στην υπόθεση **Foss v. Harbottle (1843) 67 E.R. 189**, περί του ότι «αν μία εταιρεία γίνεται θύμα αδικήματος, τότε, επειδή αποτελεί διαφορετική οντότητα από τους μετόχους της, εκ πρώτης όψης είναι η εταιρεία που θα πρέπει να εγείρει αγωγή. Εντούτοις, η εξαίρεση στον γενικό κανόνα επιτρέπει σε ένα μέτοχο να εγείρει αγωγή εκ μέρους της εταιρείας, εάν υπάρχει δόλος εναντίον της μειοψηφίας και οι υπεύθυνοι του δόλου ελέγχουν την εταιρεία.»

Έγινε ακολούθως αναφορά στο σύγγραμμα **Gower's Principles of Modern Company Law, 4η έκδοση, σελ. 651**, και στα λεχθέντα για την ανάγκη προσθήκης της εταιρείας σε παράγωγη αγωγή ως εναγόμενης. Στην υπόθεση αυτή η αγωγή εναντίον της εταιρείας προς όφελος και της οποίας εγέρθηκε η αγωγή ως παράγωγη απορρίφθηκε χωρίς να ληφθούν μέτρα για την επαναφορά της.

«Όπως, ήδη έχει υποδειχθεί, η εταιρεία είναι ο πραγματικός ενάγων και εάν απόφαση εις χρήμα επιτύχει εναντίον των πραγματικών εναγόμενων - των αδιοπραγούντων διευθυντών ή των άλλων που έχουν τον έλεγχο της - αυτή θα είναι προς όφελος της εταιρείας και όχι προς όφελος του μετόχου που είναι κατ' όνομα ενάγων. Η εταιρεία δεν μπορεί στην πραγματικότητα να είναι ενάγων καθ' ότι κανένα από τα όργανα της - το Διοικητικό Συμβούλιο και Γενική Συνέλευση - θα επέτρεπαν έγερση της αγωγής. Ως το επόμενο καλύτερο, το Δικαστήριο επιμένει όπως προστεθεί ως εναγόμενη. Εφ' όσον η εταιρεία είναι διάδικος, απόφαση μπορεί να δοθεί προς όφελος της και οποιαδήποτε απόφαση στην υπόθεση γίνεται δεδικασμένο κατά το μέρος που αφορά την εταιρεία, εμποδίζοντας την να επαναφέρει νέα αγωγή για την ίδια αιτία, εάν στο μέλλον υπάρξει αλλαγή στον έλεγχο της.» Παραπομπή έγινε επίσης στην «...***Spokes v. Grosvenor Hotel Co.Ltd. a.o. [1897] 2 QB 124***, 126, 128 όπου αποφασίστηκε ότι σε αυτής της φύσης αγωγές εάν η εταιρεία δεν προστεθεί ως εναγόμενη, η αγωγή δεν μπορεί να προχωρήσει. Αυτή πρέπει να είναι διάδικος ώστε να δεσμεύεται από το αποτέλεσμα. **Επίσης θα πρέπει να ληφθεί ότι σε παράγωγη αγωγή δεν μπορεί να συνδυαστεί αξίωση προς όφελος του ίδιου του ενάγοντα (μετόχου ή μειοψηφίας, ανάλογα)** (βλ. Gore-Browne on Companies, 44η έκδοση, τόμος 2 στις 28.014 παραγρ. 28.8.2, ***Stroud v. Lawson [1898] 2 QB 44***).»

(η υπογράμμιση στο ανωτέρω απόσπασμα και ο τονισμός είναι του παρόντος Δικαστηρίου) .

Επικυρώνοντας επομένως το Δικαστήριο την πρωτόδικη κρίση κατέληξε ότι θα ήταν αδύνατο να εξεταστούν θέματα παράγωγης αγωγής και να εκδοθεί ενδεχομένως απόφαση υπέρ της εναγόμενης 3, όταν κατά τον ουσιώδη χρόνο της ακρόασης και μετά, δεν ήταν διάδικος η εταιρεία προς όφελος της οποίας καταχωρήθηκε η αγωγή και ότι ο εφεσείων όφειλε να λάβει μέτρα επαναφοράς της εταιρείας ως διαδίκου.

Η κύρια εισήγηση των αιτητών τώρα είναι ότι με την ***Gabov*** και την σχετική αναφορά στην ***Μηλλιού*** έχει καθοριστεί νομολογιακή αρχή με την οποία αποκλείεται η συνύπαρξη παράγωγης αγωγής με προσωπική. Στις πιο πάνω αποφάσεις όμως η αναφορά γίνεται ως απόρροια των όσων τέθηκαν στην αγγλική απόφαση ***Stroud v. Lawson (1898) 2 QB 44*** χωρίς όμως οιαδήποτε εξ' αυτών να αφορά αυτό καθ' εαυτό το ζήτημα της συνύπαρξης.

Υπεισέρχομαι επομένως στην ***Stroud*** και η οποία αφορούσε παράγωγη αγωγή σε συνδυασμό με προσωπικές αξιώσεις του ενάγοντα. Ειδικότερα ο ενάγων αξίωνε εναντίον

των 3 πρώτων εναγόμενων αποζημιώσεις στη βάση απάτης, δόλου και ψευδών παραστάσεων στη βάση των οποίων και πείσθηκε ως ισχυρίστηκε να καταστεί μέτοχος της εταιρείας. Επιπλέον έγειρε την αγωγή και υπό την ιδιότητα του ως μέτοχος αλλά και εκ μέρους των άλλων μετόχων με την αξίωση του αυτή να εδράζεται αποκλειστικά στην ισχυριζόμενη πληρωμή μερισμάτων από το κεφάλαιο στους 3 εναγόμενους αξιώνοντας επιστροφή των ποσών αυτών προς την εταιρεία προς όφελος όλων των μετόχων. Πρωτόδικα η αίτηση για διαγραφή της αγωγής στη βάση της συνύπαρξης των δύο αιτιών αγωγής απορρίφθηκε. Κατ' έφεση αυτό που αποφασίστηκε και οδήγησε στην αποδοχή της έφεσης ήταν ότι, με παραπομπή και σε παλαιότερη νομολογία, η περίπτωση Stroud δεν μπορούσε να περιλάβει στην ίδια αγωγή δύο αιτίες καθότι αυτές δεν προέκυψαν από την ίδια συναλλαγή ή σειρά συναλλαγών. Ειδικότερα ως τέθηκε από τον AL SMITH LJ:

*« In consequence of these cases the present rule was made in 1896 which refers to a claim for relief “in respect of or arising out of the same transaction or series of transactions”. **To bring themselves within that rule plaintiffs must show that their claims are in respect of or arise out of “the same transaction or series of transactions”. That has not been shown in the present case, and therefore, I think that we ought to put the plaintiff to his election which claim he will proceed with, the action of deceit in which he seeks for damages for himself, or the action on behalf of the shareholders of the company, having reference only to the ultra vires declaration of the dividend. Under these circumstances the appeal will be allowed”.***

Αναφέρω επιπλέον ότι τόσο στην **Gabov** όσο και στην **Μηλλιού** δεν εξετάστηκε το ζήτημα της συνύπαρξης των δύο ειδών αγωγής και το Δικαστήριο εν προκειμένω πρέπει να λάβει καθοδήγηση από τα όσα τέθηκαν στην Stroud.

Στην προκειμένη τώρα περίπτωση οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι αρχικά οι διάδικοι διατηρούσαν κτηματομεσιτική εταιρεία η οποία ακολούθησε συγκεκριμένη δομή ως ακολούθως:

- Στην εναγόμενη 5 μέτοχος ανά το 100%, από τις 15/12/15 ήταν η εναγόμενη 4 και διευθυντής και γραμματέας της ο εναγόμενος 2.

- **Στην εναγόμενη 4** που συστάθηκε την 5/11/03 διευθυντές ήταν ο ενάγων 3 και ο εναγόμενος 1 μέχρι την 29/9/06 οπότε και αντικαταστάθηκαν από τον εναγόμενο 2 που συγκατατέθηκε σε αυτή την αλλαγή. Αρχικά γραμματέας της εναγόμενης 4 ήταν η LAZAROU A.C.A. CONSULTING LTD και νυν YPLAZA CONSULTING LTD μέχρι τις 6/10/09 οπότε και μέχρι τις 15/12/15 γραμματέας ήταν η LAMDA MEGA SECRETERIAL LIMITED - ενάγουσα 2. Από τις 15/12/15 χωρίς τη σύμφωνο γνώμη του και συγκατάθεση του αλλά και με πλαστογραφία αντικαταστάθηκε από τον εναγόμενο 2. Μέτοχος αυτής κατέστη στις 2.8.06, αντικαθιστώντας τον ενάγοντα 3 και τον εναγόμενο 1 που ήταν μέτοχοι ανά ίσα μερίδια, η εναγόμενη 3. Την 1/1/17 κατέστη απόλυτος μέτοχος της εναγόμενης 4, παράνομα και χωρίς γνώση του ενάγοντα 3 με χρήση πλαστογραφίας ο εναγόμενος 2.
- **Στην εναγόμενη 3** που συστάθηκε στις 22/12/04 διευθυντής ήταν ο ενάγων 3 από την σύσταση της μέχρι και τις 26/9/09 και ο Πέτρος Ιωαννίδης από την σύσταση της μέχρι και την 4/7/17. Ο Ιωαννίδης παύθηκε παράνομα το 2017. Από τις 29/9/06 διευθυντής διορίστηκε ο εναγόμενος 2 που παραμένει μέχρι και σήμερα. Γραμματέας της εταιρείας ήταν η ενάγουσα 2 από τη σύσταση της μέχρι και την 15/12/15 οπότε και παύθηκε παράνομα δια πλαστογραφίας και αντικαταστάθηκε από τον εναγόμενο 2 μέχρι και σήμερα. Μέτοχοι αυτής ήταν αρχικά με 500 μετοχές η εναγόμενη 4 που άνηκε στον ενάγοντα 3 και η GOLDEN LAND DEVELOPERS LTD (διαφορετική εταιρεία από την εναγόμενη 3) και η οποία άνηκε στον εναγόμενο 1. Στις 29/9/06 κατέστησαν μέτοχοι ανά 50% οι Γιώργος Λαζάρου και ο εναγόμενος 2 απευθείας και/ή μέσω άλλων εταιρειών. Στις 19/12/14 τα πρόσωπα αυτά μεταβίβασαν τις μετοχές τους στην εναγόμενη 6.
- **Στην εναγόμενη 6** που συστάθηκε στις 10/12/13 διευθυντής ήταν ο ενάγοντας 1 και γραμματέας η ενάγουσα 2. Παράνομα και σε αυτή την περίπτωση αυτοί παύθηκαν και αντικαταστάθηκαν από τον εναγόμενο 2 στις 15/12/15. Μέτοχος ανά 100% εξαρχής ήταν και είναι η ενάγουσα 4. Γραμματέας της εταιρείας αυτής ήταν η ενάγουσα 2 και διευθυντής ο ενάγοντας 1 μέχρι τις 15/12/15 οπότε με πλαστογραφίες των εναγόμενων 1 και 2 και παράνομες πράξεις αυτών διορίστηκε σε αμφότερες τις θέσεις ο εναγόμενος 2. Οι μετοχές που κατέχει η ενάγουσα 4 στην ενάγουσα 6,

κατέχονται δυνάμει εμπιστεύματος προς όφελος και δια λογαριασμό του ενάγοντα 3 και του εναγόμενου 2.

- **Στην εναγόμενη 5**, δεν έχει αλλαχθεί οτιδήποτε άμεσα και αυτή κατέχεται νόμιμα από την εναγόμενη 4. Έχει έμμεσα αλλαχθεί με την παράνομη υπαρπαγή των μετοχών της εναγόμενης 4. Διευθυντής και γραμματέας ήταν και είναι ο εναγόμενος 2. Η εταιρεία αυτή, στην οποία καταλήγει το συνωμοτικό σχέδιο, είναι ιδιοκτήτρια περιουσίας με πολύ μεγάλη αξία στην Πόλη Χρυχοσούς στην οποία στεγάζεται το γνωστό εστιατόριο «ΑΚΑΚΙΚΟ» αλλά και ξενοδοχειακά διαμερίσματα με την ονομασία POLIS 1907 και αυτήν, μεταξύ άλλων, προσπαθεί να υπαρπάξει η πλευρά των εναγόμενων 1 και 2. Το αναφερόμενο αυτό ακίνητο είναι και το μόνο που της ανήκει πραγματικά. Η εταιρεία αυτή είναι ιδιοκτήτρια και άλλης ακίνητης περιουσίας της οποίας δεν είναι πραγματικός δικαιούχος λόγω εμπράγματων βαρών και/ή άλλων επιβαρύνσεων προς όφελος τρίτων.

Η ουσία της εκδοχής των εναγόντων είναι η απόδοση στους εναγόμενους 1, 2, 7 και 8 μιας σειράς δόλιων πράξεων και πλαστογραφιών που οδήγησαν στην αλλαγή των εταιρικών δομών των εταιρειών 3, 4 και 6 με σκοπό έμμεσα να αποξενωθούν τα οιαδήποτε δικαιώματα των εναγόντων στην εναγόμενη 5 και η οποία είναι ιδιοκτήτρια ακινήτου και το οποίο ως ισχυρίζονται οι ενάγοντες οι εναγόμενοι ήθελαν να υπαρπάξουν. Ουσιαστικά επομένως αποδίδεται στους εναγόμενους μια σειρά πράξεων μεταβολής των εταιρικών δομών των εναγόμενων με μοναδικό σκοπό την κατάληξη στην εναγόμενη 5 και στην οποία πλέον λόγω των αλλαγών αυτών δεν θα είχε οιοδήποτε συμφέρον ο ενάγοντας. Η εναγόμενη 5 τώρα που «αποξενώθηκε» με την πιο πάνω σειρά πράξεων από τον ενάγοντα, μετέφερε το ακίνητο στην εναγόμενη 7 η οποία κατέχεται στο 100% από τη σύζυγο του εναγόμενου 1 και εναγόμενη 8 η οποία κατέχει τις μετοχές προς όφελος του συζύγου της εναγόμενου 1. Και σε αυτή την εταιρεία παράνομα και με πλαστή υπογραφή του ενάγοντα 1 παύθηκε την 1/12/18 η ενάγουσα 2 από γραμματέας και κατά τον ίδιο χρόνο μεταβιβάστηκαν οι μετοχές που κατείχε σε αυτή ανά το 100% η ενάγουσα 4.

Κρίνω ότι στη βάση των πιο πάνω και του συνόλου των ισχυρισμών των εναγόντων τα όσα αποδίδονται στους εναγόμενους εμπίπτουν σε μια σειρά συναλλαγών (series of

transactions) ως εκ τούτου και με βάση τα όσα λέχθηκαν στην **Stroud** δεν καθιστούν απαγορευτική την συνένωση των δύο ειδών αγωγής.

Επιπλέον όμως παραπέμπω και στο σύγγραμμα **Minority Shareholders, Law, Practice and Procedure, 6th edition**, όπου στην σελίδα 105, στο Κεφάλαιο **“The relationship between a Personal Claim and a Derivative Claim”** καταγράφεται ότι δεν υπάρχει αρχή που αποκλείει την συνένωση σε μια αγωγή μια παράγωγης αγωγής με προσωπική αξίωση, θέση που κρίνω ότι συνάδει με βάση και παράδειγμα που τίθεται στην παράγραφο 2.160, σελ 106 με τα αναφερθέντα στην **Stroud**. Αναφορά γίνεται και στην απόφαση **Hughes v. Weiss (2012) EWHC 2363** όπου αποφασίστηκε ότι εκείνο που μπορεί να αποφασιστεί είναι η χωριστή εκδίκαση με αναστολή του ενός μέρους της αγωγής μέχρι την εκδίκαση του άλλου ανάλογα πάντα με τα γεγονότα και δεδομένου ότι αυτό θα κριθεί ότι εξυπηρετεί το συμφέρον της δικαιοσύνης.

Στη βάση επομένως των όσων ανωτέρω προσπάθησα να εξηγήσω καταλήγω ότι η αίτηση δεν μπορεί να πετύχει και ως εκ τούτου απορρίπτεται.

Τα έξοδα δεν κρίνω ότι υφίσταται λόγος για να παρεκκλίνω από τον κανόνα του επιτυχόντος διαδίκου και ως εκ τούτου αυτά επιδικάζονται υπέρ των καθ' ών η αίτηση – εναγόντων και εναντίον των εναγόμενων – αιτητών ως αυτά θα υπολογισθούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο πληρωτέα στο τέλος της αγωγής.

Ενόψει της ανωτέρω κατάληξης **η αίτηση ημερ. 4.12.24 για απόφαση λόγω μη καταχώρησης υπερασπίσης ορίζεται για Απόδειξη στις 03.07.2025 και ώρα 09:00π.μ εκτός και αν καταχωρηθεί υπεράσπιση 4 ημέρες προηγουμένως**. Τα έξοδα της αίτησης αυτής στην πορεία.

(Υπ)
Ε. Δημητρίου – Παναγή, Α.Ε.Δ

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής